

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/43/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316219180
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1316219180.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobkyne: Z. S., N.. XX.XX.XXXX, A.: Y. XX, A., v zast.: Bartošík Šváby s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom: Plynárska 7/ A, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská B., P.B., J.: XX XXX XXX, B. B.: C. XX, A., v zast.: Roman Kvasnica a partneri, s.r.o, so sídlom: Žilinská cesta 130, Piešťany, o zaplatenie 16.228,54 euro s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č.k. 16C/264/2016-

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobkyni sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 16.228,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške:

- 8,05 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.07.2015 do zaplatenia
- 8,05 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.08.2015 do zaplatenia
- 8,05 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.09.2015 do zaplatenia
- 8,05 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.10.2015 do zaplatenia
- 8,05 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.11.2015 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.12.2015 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.01.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.02.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.03.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.04.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.05.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.06.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.07.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.08.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.09.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.10.2016 do zaplatenia
- 8,00 % p.a. zo sumy 954,62 € odo dňa 16.11.2016 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil povinnosť v plnom rozsahu nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 575 ods. 1, § 578, § 582 ods. 1, § 842 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, 5, 9, 10, § 27 ods. 1, 5, § 119 ods. 3, § 122n ods. 1, 3, 4 Zákona o

bankách a vecne tým, že žalobou zo dňa 29.11.2016 sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej sumu 16.228,54 euro s príslušenstvom a nahradiť trovy konania.

3. Vo veci bol súdom prvej inštancie dňa 17.01.2017 pod. č.k. 16C/264/2016-30 vydaný platobný rozkaz, voči ktorému dňa 03.02.2017 podala žalovaná včas odpor.

4. Súd prvej inštancie vec prejednal, pričom vypočul právnych zástupcov strán sporu, oboznámil sa s predloženými listinami, a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Žalobkyňa a žalovaná uzatvorili dňa 10.03.1997 Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ B. B., P.B.. (ďalej len „Zmluva o dôchodku“ a „W. B.“), predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF SŠTSP (teraz B.), podľa Štatútu tohto fondu a na základe ktorej sa žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyni (ako príjemcovi) doživotne sumu 28.759 SKK (954,62 euro) mesačne, vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia žalobkyne, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci v ktorom začala žalobkyňa poberať starobný dôchodok alebo plný invalidný dôchodok, pričom vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca (žalobkyňa) dožila. Dňa 26.10.2009 žalovaná uplatnila voči žalobkyni v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka výpoveď z predmetnej Zmluvy o dôchodku, a to z dôvodu, že bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Platnosť a účinnosť Zmluvy o dôchodku mala skončiť ku dňu 31.03.2010. Počnúc mesiacom apríl 2010 prestala žalovaná žalobkyni vyplácať plnenie v zmysle Zmluvy o dôchodku, pričom žalobkyňa si sporný nárok, formou splatných mesačných plnení, počnúc aprílom 2010, úspešne uplatnila viacerými žalobami na súde. Za nespornú medzi stranami potom posúdil súd otázku uzavretia predmetnej Zmluvy o dôchodku zo dňa 10.03.1997, ktorej predmetom bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF B., P.B., podľa Štatútu PDF B., P.B., podľa ktorej má povinnosť plniť žalovaná a právo na plnenie má žalobkyňa. Z obsahu tejto zmluvy vyplýva, že plnenie vo výške sumy podľa čl. II (28.759,-Sk/954,62 €) bude povinná žalovaná žalobkyni vyplácať mesačne vždy k 15-temu dňu v mesiaci až do jej dožitia, počnúc mesiacom, nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala žalobkyňa poberať starobný alebo invalidný dôchodok. Vyplácanie plnenia sa skončí mesiacom, ktorého sa žalobkyňa dožila (čl. III zmluvy). Rovnako nebolo sporným, že žalovaná žalobkyni do marca 2010 zo zmluvy aj riadne plnila.

6. V tomto konkrétnom konaní otázka platnosti/neplatnosti výpovede Zmluvy o dôchodku nebola sporná, keď predmetné konanie je v poradí už štvrtým konaním o danom nároku, avšak za ďalšie obdobie. V predchádzajúcich konaniach (rovnako ako v obdobných konaniach ďalších dotknutých bývalých zamestnancov žalovanej), boli k uvedeným otázkam prijaté závery súdmi oboch stupňov a tiež sa nimi zaoberal aj Najvyšší súd SR a napokon Ústavný súd SR, na ktorých rozhodnutia žalobkyňa poukazuje.

7. Žalovaná svoje námietky v predmetnom konaní, smerovala predovšetkým k zániku práva žalobkyne na plnenie zo Zmluvy o dôchodku, a tým aj povinnosti žalovanej toto plnenie zo zmluvy žalobkyni poskytovať, pre nemožnosť plnenia v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákona o bankách“).

8. V danom prípade medzi stranami nie je sporná otázka skutkových okolností, ale je sporná otázka právneho posúdenia veci, ku ktorému súd uvádza nasledovné.

9. Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ B. B., P.B., uzatvorená stranami dňa 10.03.1997, je z právneho hľadiska bezpochyby zmluvou o dôchodku podľa citovaných ustanovení § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka, pre platnosť ktorej zákon vyžaduje písomnú formu (§ 834 OZ) a ktorej podstatnými náležitosťami je okrem vymedzenia zmluvných strán, vymedzenie (určenie) neurčitej doby trvania, vymedzenie druhu a výšky dôchodku a určenie jeho periodicity. Pre dobu trvania zmluvy o dôchodku, právna úprava kogentne zakladá možnosť uzavrieť túto zmluvu vždy len na dobu určitú keď stanovuje, že zmluva o dôchodku sa uzatvára buď na „doživotie“ alebo „inak určenú dobu neurčitého trvania“. Táto doba určitá nie je ohraničená konkrétnym termínom (dátumom), ale konkrétnou, určitou skutočnosťou, tzn. ide o určitú dobu neurčitého trvania a práve táto neurčitosť trvania doby, je charakteristickým znakom uvedeného zmluvného typu. Je na účastníkoch zmluvy o dôchodku, či si zvolia túto dobu buď na doživotie, kedy je doba trvania určitá a ohraničená smrťou prijímateľa alebo iným spôsobom ohraničenú určitú dobu neurčitého trvania, napr. doba štúdia a pod.. Za dodržania týchto

podstatných náležitostí, sa uvedenou Zmluvou o dôchodku zo dňa 10.03.1997, žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyni doživotne (určitá doba neurčitého trvania), mesačný dôchodok vo výške 28.759,- Sk/954,62 euro.

10. Potom v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvu ktorá je uzatvorená na dobu určitú (i keď neurčitého trvania) nemožno vypovedať a výpoveď zo dňa 26.10.2009, na základe ktorej malo dôjsť k skončeniu zmluvy k 31.03.2010, je pre jej rozpor so zákonom absolútne neplatná (§ 39 OZ) a žalovaná bola povinná naďalej vyplácať žalobkyni mesačný dôchodok podľa predmetnej, účastníkmi platne uzatvorenej Zmluvy.

11. K argumentácii žalovanej o zániku práva žalobkyne na plnenie zo Zmluvy pre nemožnosť plnenia v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách, súd uvádza, že z citovaných ustanovení Zákona o bankách, od jeho účinnosti od 01.01.2002 (§ 1, § 2 a § 27 ods. 5 resp. s úč. od 01.01.2007 § 27 ods. 8, v nadväznosti na § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou) vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú výlučne na „bankovú činnosť“, ktorou je v zmysle § 2 ods. 5 zákona o bankách, činnosť uvedená v § 2 ods. 1 ako prijímanie vkladov a poskytovanie úverov a činnosť konkrétne vymedzená v § 2 ods. 2 zákona o bankách (s úč. od 01.08.2014 uvedená iba v § 2 ods. 2) a ďalej sa tento zákon vzťahuje na iné ako bankové činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného a ide o činnosti výlučne súvisiace s prevádzkou banky (§ 2 ods. 10 zákona o bankách). Všetky uvedené činnosti, na ktoré sa vzťahuje Zákon o bankách a ktoré upravuje, sú podnikateľskými činnosťami banky a explicitne zákaz vykonávať iné činnosti, ako uvedené bankové činnosti okrem činností, výlučne súvisiacich s prevádzkou banky, sa vzťahuje na inú, avšak podnikateľskú činnosť, čo výslovne vyplýva z § 2 ods. 9 Zákona o bankách. Zákon o bankách od svojej účinnosti ako lex specialis upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). Vzťah od ktorého žalobkyňa odvodzuje uplatnený nárok však takýmto vzťahom nie je, nakoľko nejde o vzťah súvisiaci so vznikom alebo zánikom banky, ani o vzťah súvisiaci s podnikateľskou činnosťou banky, ktorá je ako bolo uvedené vymedzená v § 2 ods. 2 a ods. 10 a vyplýva to aj zo znenia § 2 ods. 9 (a aj ďalších ustanovení Zákona o bankách podľa VI. časti) a napokon nejde ani o vzťah súvisiaci s organizáciou alebo riadením banky, ktoré možno odvodiť z ustanovení V. časti Zákona o bankách v znení účinnom od 01.01.2002 a rovnako v znení neskorších zmien a novelizácií Zákona o bankách. Z ustanovenia na ktoré poukazuje žalovaná, § 27 ods. 8 (od 1.1.2002 do 1.1.2007 znenie § 27 ods. 5) vyplýva, že banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky. Z hľadiska systematického zaradenia tejto právnej úpravy, s účinnosťou od 01.01.2002 zakazujúcej uzatváranie zmlúv uvedených v § 27 ods. 5 resp. od 01.01.2007 v § 27 ods. 8, v rámci šiestej časti zákona o bankách upravujúcej „Požiadavky na podnikanie banky“, v nadväznosti na „Základné ustanovenia“ zákona vyplýva, že sa tento zákaz vzťahuje na bankovú činnosť, ktorá je podnikateľskou (obchodnou) činnosťou banky vo vzťahu ku klientom banky a tiež na inú než bankovú činnosť, ktorou je len činnosť súvisiaca z prevádzkovou činnosťou banky, tzn. aj jej podnikateľskou činnosťou. Preto zákon o bankách č. 483/2001 Z.z., ktorý zrušil dovtedy účinný zákon č. 21/1992 Zb. o bankách odo dňa účinnosti, vytvoril okrem iného mechanizmus na zamedzenie tých podnikateľských činností, ktoré by boli v rozpore s novou právnou úpravou a ktoré sa v zmysle s § 27 ods. 5 (resp. od 1.1.2007 ods. 8) v nadväznosti na § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., nadobudnutím účinnosti tohto zákona stali nemožnými. Uvedená právna úprava sa preto vzťahuje na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky a nevzťahuje sa na iné právne vzťahy, tzn. na zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou základe uzatvorenej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu B. P.B.“. zo dňa 10.03.1997, ktorá je podľa svojho obsahu a účelu zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka.

12. V danom vzťahu žalovaná (pred transformáciou na akciovú spoločnosť B. P.B. ako Slovenská Š.C. B.) vystupovala ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi, odchádzajúceho do dôchodku a ktorá v rámci svojej sociálnej politiky v danom čase (nie svojej bankovej alebo inej činnosti vymedzenej podľa § 1 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách v znení platnom a účinnom od 01.02.1992), vytvorila osobitný fond za účelom podpory zabezpečenia životnej úrovne,

ktorú jej pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a podporu stabilizácie pracovníkov žalovanej (čl. I Štatútu Podporného dôchodkového fondu B., ďalej len „Štatút“) a stanovila podmienky a kritéria jeho tvorby z použiteľného zisku (v tom čase rešpektujúc právne predpisy o finančnom hospodárení štátnych podnikov) a podmienky a kritéria pre poskytovanie plnenia z tohto fondu, obsiahnuté v Štatúte v znení jeho Dodatkov. Uvedené plnenie z Podporného dôchodkového fondu bolo za splnenia stanovených podmienok v zmysle V. v nadväznosti na čl. III. bod 6 Štatútu, obligatórnym nárokom a na základe toho uzatvorila predmetnú Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu B. P.B.“. dňa 10.03.1997 so žalovanou aj žalobkyňa. Obsahovou náplňou tejto zmluvy bolo potom poskytovanie plnenia z podporného dôchodkového fondu, formou pravidelne sa opakujúcej dávky, majúcej jednoznačne sociálny charakter a jej účelom od počiatku bolo prispievať touto formou na sociálne zabezpečenie svojich dlhoročných zamestnancov po odchode na dôchodok (starobný alebo plný invalidný). Tak v Štatúte ako aj v interných aktoch riadiacich zamestnancov žalovanej, sa opakovane zdôrazňuje účel zriadenia uvedeného fondu ako výrazne humánneho spôsobu sociálnej a ekonomickej stabilizácie zamestnancov žalovanej. Je zrejmé, že predmetnú Zmluvu neuzatvárala žalovaná ako podnikateľský subjekt pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ktorou je banková činnosť a iná s prevádzkou banky súvisiaca činnosť. Plnenie zo zmluvy o dôchodku, uzatvorenej v zmysle Občianskeho zákonníka, z dôchodkového fondu vytvoreného na podporu bývalých zamestnancov žalovanej, nie je v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 (predtým § 27 ods. 5) v spojení s ustanovením 119 ods. 3 zákona o bankách. Zákon o bankách v žiadnom zo svojich ustanovení, neobmedzuje banky ako právnické osoby, ktorých predmetom podnikateľskej činnosti je banková činnosť a iná činnosť súvisiaca s jej prevádzkou podľa osobitného zákona, aby za splnenia zákonných povinností a rešpektovania zákonných obmedzení (týkajúcich sa výlučne podnikateľskej činnosti banky a činnosti súvisiacej s organizáciou a riadením banky, napr. zásady odmeňovania podľa § 23a Zákona o bankách...), svoj čistý zisk použili podľa vlastného uváženia a disponibilný zisk rozdelili v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom, použili časť zisku na humánnu, sociálnu činnosť príp. použili časť zisku na aj vytvorenie sociálneho fondu akým je podporný dôchodkový fond, ktorý žalovaná vytvorila, za účelom sociálnej podpory svojich bývalých dlhoročných zamestnancov a sú z neho vyplácané plnenia z uzatvorených Zmlúv.

13. Vzhľadom na uvedené je možné uzavrieť, že poskytovanie plnenia zo Zmluvy z Podporného dôchodkového fondu B. P.B., ktorá je ako bolo uvedené, zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie je takou činnosťou banky akú ma na mysli uvedený zákon o bankách (podnikateľská, obchodná činnosť spočívajúca v prijímaní vkladov a poskytovaní úverov alebo v bankovej činnosti vymedzenej týmto zákonom v § 2 ods. 2 alebo inej ako bankovej činnosti súvisiacej s prevádzkou banky) a preto na ňu nie je možné aplikovať ustanovenia Zákona o bankách a súd preto nemohol akceptovať argumentáciu žalovanej, že zmluva zanikla pre nemožnosť plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách.

14. Na základe všetkých uvedených dôvodov súd posúdil nárok ako dôvodný a priznal ho žalobkyni v uplatnenej výške, ktorá medzi stranami nebola sporná.

15. V danom prípade záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, preto výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013, aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

16. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v období od 01.07.2015 do 30.06.2016 vo výške 0,05 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,05 % p.a. a v období od 01.07.2016 do 31.12.2016 vo výške 0 %, tzn. výška úrokov z omeškania v tomto období bola 8,00 % p.a..

17. O príslušenstve pohľadávky, úrokoch z omeškania, súd rozhodol v zmysle citovaných ustanovení § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších prepisov. Žalovaný sa dostal s peňažným plnením - vyplatením mesačného dôchodku podľa Zmluvy o dôchodku do omeškania, a preto súd priznal žalobkyni zákonné úroky z omeškania v uvedenej výške z priznaných súm za jednotlivé mesiace, od 07/2015 do 11/2016 a to vždy odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ktorým bol termín určený pre výplatu plnenia vždy do 15. dňa každého mesiaca (od 3. Zmluvy) až do zaplatenia, tak ako to je uvedené vo výroku rozsudku. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania v menšom rozsahu (%) a preto súd nejdúc nad rámec návrhu, ich priznal žalobkyni tak, ako boli uplatnené.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu priznal podľa § 262 ods. 1 C.s.p. voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o samotnej výške tohto nároku rozhodne súd podľa § 262 ods. 1 C.s.p. samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozsudku.

19. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná, ktorá žiada odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a zaviazže žalobkyňu náhradou trov konania. Svoje odvolanie žalovaná odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. Žalovaná považuje rozhodnutie súdu za vecne nesprávne. Podľa názoru žalovanej súd vec nesprávne právne posúdil, keď na vec neaplikoval § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, pričom tento zákon sa podľa žalovanej na vec aplikuje pretože je to dané § 1 zákona č. 483/2001 Z.z. Skutočnosť, že aj v tejto veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním žalovanej - banky so sídlom na území Slovenskej republiky je preukázaná v konaní vykonaným listinným dôkazom, a to Štatútom Podporného dôchodkového fondu B. Š. B., ktorý bol účinný od 1.7.1993, v ktorého článku I. sa uvádza, že podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne (B.) slúži, iného, na podporu stabilizácie pracovníkov B.. Podpora stabilizácie pracovníkov banky je vzťahom nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením, a čiastočne podnikaním žalovanej ako banky. Podľa žalovanej Ustanovenie § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, veta za bodkočiarkou priamo zakazuje banke odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona pokračovať v takej činnosti (poskytovanie plnenia bez protiplnenia), keď nikto nemôže pokračovať v inakosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Rovnako tak sa podľa žalovanej na vec vzťahujú ustanovenia § 21 ods. 8, § 116 a najmä 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a následne sa na vec aplikuje ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie si podľa žalovanej nesprávne vložil znenie ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka tak, že je možné uzavrieť zmluvu o dôchodku na dobu určitú, čo je v znení tohto ust priamo vylúčené. Žalovaná upozorňuje na to, že je bankou, ktorej zákon neumožňuje poskytovať hospodársky neodôvodnené plnenia ani plnenia zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote.

20. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá žiada odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobkyni náhradu trov konania. Žalobkyňa sa nestotožňuje s tvrdením žalovanej o údajnej nesprávnej aplikácii zákona o bankách v rozsudku a dodáva, že celú argumentáciu žalovanej považuje za absurdnú a účelovú s cieľom vyhnúť sa povinnosti plniť zo zmluvy o dôchodku. Žalobkyňa má za to, že jej nárok, nie je nárokom, ktorý vznikol v rámci vykonávania podnikateľskej činnosti žalovanej, či v rámci činnosti žalovaného vo vzťahu k jeho klientom, ale v rámci vzájomného vzťahu medzi žalovanou a jeho bývalým zamestnancom, žalobkyňou. V tejto súvislosti poukazuje žalobkyňa na názor Ústavného súdu SR vyjadreného vo veci III. ÚS 103/2014. Podľa žalobkyne poskytovanie plnenia na základe zmluvy o dôchodku nespadá pod činnosť banke zakázanú v zmysle § 119 ods. 3 Zákona o bankách s poukazom na § 27 ods. 12 tohto zákona. Žalobkyňa má za to, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzavretou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 12 zákona o bankách a § 575 OZ nemožno na zmluvu o dôchodku aplikovať.

21. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predom nadobudnutia jeho účinnosti.

22. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené.

23. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C.s.p.).

24. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

25. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s rozhodnutím a názorom súdu prvej inštancie.

26. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania priznáva v rozsahu 100%,. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).